

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. N° 291.

Anden Session.

105te Møde.

Fredagen den 21de Marts.

(Fortsat.)

Formanden: Maaſkee jeg turde bede undgaae at komme ind paa en ſaadan Om- tale af det andet Thing.

Blechingberg: Jeg har allerede ſagt, hvad jeg vilde ſige i denne Henſeende. — Hvad Realiteten angaaer, ſaa har jeg allerede i det forrige Møde tilladt mig at yttre, at den ærede Forſlagsſtiller, ſom ſtaaer ſom Nr. 5 (Thalbiſer), ikke fattede Meningen af Forandringen, og det Samme maa jeg tillade mig at yttre om den ærede foregaaende Taler. Pointet ligger aldeles ikke i det, hvorpaa han gjorde opmærksom, men Modſætningen mellem de 2 Redactioner ligger i den forſkjellige Maade, hvorpaa de forſkjellige Dele af Legiſlaturen komme til at gribe ind i Sagens Afgjørelſe, efterſom Loven affattes paa den ene eller paa den anden Maade. Derſom Loven affattes ſaaledes, ſom den oprindelig var redigeret, ſaa udfordres der, for at fuldkæſte en Beſlutning, der er taget enten af en Majoritet i Commiſſionen, eller af Formanden i Commiſſionen, naar der er 3 Meninger, en Lov. Den ſkal alſaa forandres med en Lov. Men til en Lov udfordres Genſtemmighed mellem alle tre Dele af Legiſlaturen, og naar alſaa blot een Deel af Legiſlaturen ſiger Nei, ſaa ſtaaer ſom endelig Regel den Beſlutning, ſom er tagen i Commiſſionen, enten den ſaa er tagen af Commiſſionen eenſtemmig, eller af Majoriteten, eller, naar der er 3 forſkjellige Meninger, af Formanden. Naar derimod Loven affattes ſaaledes, ſom det ærede Thing vedtog igaar, ſaa kan dette ikke ſtee, ſaa ſtaaer Commiſſionens Beſlutninger ikke uden naar der er Genſtemmighed. ſaaſnart der ikke er Genſtemmig-

hed, fordres der en Lov, ſaa fordres der alſaa en Samvirken af de 3 Dele af Legiſlaturen for at føre Spørgſmaalet til en endelig Afgjørelſe. Det er alſaa af Reſpect for de forſkjellige Statsmagters Myndighed i Henſeende til Raadigheden over Statens Formue, det er af Reſpect derfor, at Udvalget, og navnlig dets Majoritet har gjort denne Indſtilling til det ærede Thing; og, hvis Landſtinget vil holde over diſſe Statsmagters Indflydſe paa ſaa vigtige Statsanliggender, troer jeg, at det maa finde ſig tiltalt af den Affattelse af Loven, ſom nu foreligger.

Thalbiſer: Jeg maa, med Henſyn til, hvad den ſidſte ærede Taler yttrede om mig, ſom Medlem af Comiteen, tillade mig at bemærke, at da jeg gik ind paa Forſlaget yttrede jeg, at jeg anſaae det for en forbedret Form, men ikke for et Realitetsspørgſmaal, ligesom jeg endnu beſtender, at den ſidſte ærede Taler ikke har overbeviſt mig om, at det gjør noget væſentligt med Henſyn til Realiteten af Sagen. Jeg yttrede, at jeg ſandt det bedre, men jeg tænkte, at vi havde en langt vigtigere Beſtemmelse i § 1 at underſøge, og den havde jeg beſtändig for Die, idet jeg meente, at den vilde foranledige, at Sagen alligevel derfor gik tilbage til det andet Thing, og ſaa vilde jeg have ønsket, at ogſaa denne § kunde komme under yderligere Forhandling, og den af os foreſlaaede Redaction blive vedtagen. Vi have her mange Exempler i Thinget paa, at Medlemmer af Udvalg have vedtaget virkelige Realitetsspørgſmaal, og ſaa ere de under Sagens Forhandling komne til den Overbeviſning, at de maatte frafalde deres Mening. Saaledes troer jeg, at vi, der have været i Minoritet, have været fuldkomment berettigede til at forandre vor Mening, iſær i en Sag, der angaaer et Formſpørgſmaal, i Særdeleſhed naar et